

stillet Ændringsforslag til under Nr. 5. Det omtaler han i sit Brev saaledes — jeg haaber, at den høitærede Formand tillader Oplæsningen af det Her Liniér — „Værre endnu stiller Forholdene sig overfor Bøtvaad; saa længe disse have bestaaet, har der altid været brugt 24 Favne paa den udgaaende Arm og 36 Favne paa den indgaaende Arm, og derfor vil det være meningsløst, at Dragelinernes Længde fastsættes til 20 Favne, da det er nødvendigt, at de ere 10 à 12 Favne længere paa den indgaaende Arm end paa den udgaaende for at række til Tønden“. Jeg er ganske enig med min ærede Medforslagsstiller, naar han gjorde gjældende, at det er i høi Grad uheldigt at foreslaa Lovgivningsbestemmelser, som de paagjældende praktiske Mænd, som skulle lyde Loven, aldeles ikke kunne forstaa Meningen af. Det er i ethvert Tilfælde uheldigt, og det er selvfølgelig dobbelt uheldigt, naar disse Bestemmelser paa en saa intensiv Maade som her gribe ind i de Paagjældendes mange Gange meget anstrængende og farefulde Gjerning, som de maa udføre for at tjene Jøden for sig og Sine. Det er det, som har foranlediget os til at forsøge paa at benytte Dieblisset til at faae disse mest graverende Bletter paa Fiskeriloven fjernede — de mest graverende, efter vort Skjøn. — Det tredje Forslag, vi have tilladt os at stille, det under Nr. 3, angaar, som ærede Medlemmer jo vide, en hel ny Bestemmelse, der er kommen ind i denne Fiskerilov ved 2den Behandling. Den er kommen ind paa den noget eendommelige Maade, at Udvalget mødte fuldstændigt enigt om dette Ændringsforslag og enigt med den høitærede Minister. Det mødte altsaa frem paa en saadan Maade, at det maatte paa Forhaand anses for haabløst at træde op imod denne Ændring. Jeg skal her paa dette Punkt for mit Vedkommende tilføie, at ihvorvel jeg nu paa det Bestemteste erkjender, at efter mit Skjøn er den omtalte Bestemmelse ikke alene fuldstændig unyttig, men kun skadelig, saa havde jeg dog den Gang et ganske andet Syn paa Sagen, idet jeg ogsaa manglede praktisk Sagkundskab angaaende Fiskeri. Jeg gif nemlig ud fra den Udtalelse, som findes i Betænkningen fra den Fiskeri-Kommission, som blev nedsat 31te Marts 1873, og som ogsaa omhandlede Fiskeriet i Krivvig, en Udtalelse, som jeg fandt fuldt berettiget, og som gif ud paa at fælde en stærk Fordømmelsesdom over den Maade, hvorpaa der opfiskedes umoden Fisk, navnlig Flynderyngel. Der fistedes nemlig paa den Maade, at der fjortes hele Læs af

umoden Flynderyngel op paa Marken og anvendtes som Gjødning. Denne Udtalelse er fuldstændig rigtig, thi jeg har som ung Mand Mennefte selv set det med mine egne Øine. Derfor var jeg dengang ikke utilbøielig til at erkjende Berettigelsen af Kriv Vig's Opdragelse blandt de laaefede Bønde, idet jeg den Gang ligesom hele Udvalget oversaa, at Forholdene der ere undergaaede en fuldstændig Forvandling. — Der er intet Punkt i Danmark, hvor Naturforholdene have foranlediget en saa total Omvæltning af de naturlige Forhold i et saa kort Tidsrum som netop ude ved Vesterhavet mellem Agger og Thyborøn; det skal jeg strax komme til. Jeg erkjender altsaa, at der ikke i og for sig kan tillægges det høitærede Udvalg i Fjor nogen Dadel, fordi de tog Kriv-Vig op imellem de laaefede Bønde, da de — jeg kan næsten sige selvfølgelig — maatte mangle det indgaaende Lokalfjendskab, der maatte til for at se, at Berettigelsen dertil ikke var til Stede. Vigesaa vist som for 30 Aar siden en saadan Bestemmelse vilde være paa sin Plads, lige saa afgjort vil en saadan Bestemmelse være at ophæve nu; men Udvalget i Fjor gif den modfatte Bei og optog Kriv-Vig blandt de laaefede Bønde, uagtet denne Vig aldrig har været laaset før, og det har man gjort nu, da Nytten dermed er ophævet forlængst. Da jeg maa forudsætte, at de Herrer ikke ere lokalkyndige paa dette Punkt, skal jeg oplyse, at Forholdene her ved den hyerste nordvestlige Arm af Limfjorden ere undergaaede en for Fiskeriet absolut afgjørende Forandring siden 1863. I tidligere Dage — jeg har et kort liggende for mig, som viser Forholdet — var det en meget dyb Bugt, fuld af Grøbe og Mudder i Bunden, hvor der var fortrinlig Betingelse for Fiskeynglen til at leve og trives; da saa Aggerkanalen omtrent midt for den Bugt, som kaldes Kriv-Vig. Strømmen gif omtrent i lige Retning fra Vest til Øst, indtil den stødte mod det høie Land paa den østlige Side af Bugten. Der delte den sig — det var den nød til — den største Del gif Syd paa til den store Nissum-Bredning, hvorigjennem Vandmassen fordelte sig til hele Limfjorden, og den indadgaaende Strøm førte en umaadelig Masse af Fiskeyngel, navnlig Flynderyngel med sig, som fandt ubmærkede Betingelser for sig i Kriv-Vig. Men i 1863 begyndte en Forandring; da brød Vesterhavet sig en ny Forbindelse gennem Tangen, omtrent en halv Mil sydligere nede ved Thyborøn. Den nye Nabning udvidede sig efterhaanden mere og mere, og saa Aar efter begyndte Seiladsen derigjennem, og saa lukkedes Aggerkanalen. Indtil